

# 04 — NIJE-ZDRAVO-RECI-DOBAR-DAN

## *JUTRO*

„Nisam čak ni opsovao dva puta“, pravdao sam se Ordinatoru koji me je izvodio iz Nacionalne banke.

Glupost!

Kao da bi moje reči nešto značile skotu.

„Jebem ti mater u pičku“, reprodukovao je kada smo se našli ispred ulaza, a potom nastavio metalnim glasom:

„Dva neprimerena izraza trećeg nivoa vulgarnosti unutar državne ustanove.“

„Daj, čekao sam osam minuta u redu, samo da bi mi na šalteru rekli da će isplata leći sutra ujutro“, kukao sam. „I još ta babetina iza mene kaže da sam traćenje zapremine. Ona je prva počela. Svako bi tako odreagovao.“

Robot je mirovao nekoliko trenutaka, pa izbaci:

„‘Traćenje’ i ‘zapremine’ nisu neprimereni izrazi.“

Hladnim kandžama stegnuo mi je lakat. Plavetna svetlost iz unutrašnjosti zlatne maske opcrtala mu je ivice vizira, a moj IP zacvrkuta.

Transfer kredita.

Ordinator započe očitavanje:

„Okrivljeni se kažnjava za neprimereni izraz trećeg nivoa vulgarnosti unutar državne ustanove — citat: ‘jebem’, kraj citata — po članu 512a3. Iznos: 550 kredita. Okrivljeni se kažnjava za neprimereni izraz trećeg nivoa vulgarnosti unutar državne ustanove — citat: ‘pičku’, kraj citata — po članu 512a6. Iznos: 540 kredita. Porez na transfer: 10 kredita. Ukupno: 1100 kredita.“

Tek krenuh da se pobunim oko cene, a moj IP se ponovo oglasi. Ovog puta, glasom operatera:  
„Na računu nemate preostalog kredita.“

## ***PODNE***

Nikada nisam razmišljao o tome kako je biti van sveta i svega. Moralo se desiti kad-tad.

Iako sam bio svestan nametnutih ograničenja, na samom početku sam se protivio zdravom razumu. Otišao sam do stana u želji da se prekinjem ćebetom preko glave i dočekam sutrašnju isplatu, kad ono: „dnevna upotreba stambenog prostora iznosi 5 kredita“. Znao sam to, naravno, ali sam verovao da će se neke nepoznate sile smilovati nadomnom i otključati elektronsku bravu. Očigledno, nisu mi bile naročito naklonjene.

I stomak mi se ubrzo pobunio. Izuzetno neprijatno krčanje. IP me je besplatnom porukom posavetovao da se poslužim proteinskom pilulom iz Narodne kuhinje.

Maznuo sam pilulu u kuhinji, a neki matori dripac mi je rekao da sam tipičan predstavnik promašene generacije. Kako nisam baš najbolje baratao legitimnim načinom izražavanja — onim bez „jebanja“ i „pičke“ — preskočio sam raspravu. Nisam želeo da uđem u nedozvoljeni minus.

Pilula me je radila. Lep osećaj, taj protein-miks. Skoro kao „ds“.

Sav se uzvrpoljih i u trenutku zaboravih na nezgodaciju koja me je snašla. Bio sam kao sit i falilo je još samo nekoliko alkoholnih jedinica da potpuno zablistam — adekvatan način da se spiska 18 i kusur sati ničega.

Doduše, bezuspešni pokušaji dolaska do alkoholnih jedinica brzo me sunovratiše na pločnik ispred „GloBeoMarketa“.

„Nema kredita — nema alkohola“, rekli su i u obližnjim pojilištima.

Očekivano.

Proteinsko dejstvo se ispralo posle izvesnog vremena. Mišići i entuzijazam bili su mi smoždeni. Nisam osećao glad, ali je želja za ampulom alkoholnog rastvora bila neumoljiva.

Dotukao me je stomak koji mi je prijavio drugačiju vrstu uzbune.

Naravno: „upotreba javnih sanitarnih prostorija iznosi 1 kredit“.

Oslanjajući se guzicom o bankinu, u pokušaju da sprečim „defekaciju na javnom mestu u iznosu od ko-zna-koliko-jebenog-kredita“, shvatio sam da me je tokom celog života u vrlom novom društvu samo hiljadarka krede delila od potpunog očaja.

„Očaj?“, sinulo mi je.

## *VEČE*

„Napuštate Beokulis na sopstvenu odgovornost“, upozorio me je Ordinator ispred tunela koji je vodio u dubinu Očaja. „Izvan gradskih granica nećemo moći da vam pružimo zaštitu.“

„Mnogo vam hvala na upozorenju“, odgovorio sam u nadi da u međuvremenu nije bila lansirana kazna za sarkazam.

Trebalo mi je nekoliko sati da pronađem izlaz iz grada, jer me je IP tako ljubazno obavestio da „upotreba navigacionog sistema iznosi 2 kredita“. Čovek bi pomislio da bi bilo u redu da se u gradu od šest spratova okači bar nekoliko besplatnih lokalnih mapa.

Ipak, lako sam napustio te misli, kada me je ošamario volšebni miris trošnog tunela u koji sam ponirao. Očaj je imao poseban šmek, pričalo se.

„Očajnici“, kako su ih zvali u gradu, bili su opasna fela. Krali su, tukli se i koristili neprimerene izraze. Iskreno, nisam bio primer uzornog građanina, niti sam glumio finoću, ali kada je bilo reči o Očaju, hvatala me je blaga jeza.

Za celih svojih sedamnaest godina „funkcionalne egzistencije“, zabeležio je IP, nikada nisam imao potrebe da napustim grad i spustim se do obale.

Obala očaja.

Bilo je to moje vatreno krštenje.

## *PONOĆ*

Na sebi sam imao samo mokre gaće i neku bižuteriju. Bio sam potpuno pijan.

Odeću sam zamenio za piće koje su Očajnici nazivali „rakija“. Luđačka tečnost, teža od alkoholnih ampula. Pravili su je sami, rekoše.

Petnaestak nas je sedelo u pesku, oko vatre, dok je neki lik svirao violinu u blesavom ritmu, sa mnoštvom vrcavih tonova.

Neki su igrali, a par devojaka se kupalo u reci. Na podlakticama su im nedostajali informacioni procesori.

Uvrnuto.

Svako je znao da se pri pokušaju odstranjivanja IP-a umiralo. Mogao sam da pretpostavim da im nije bio ni implantiran po rođenju.

„Za tu ogrlicu, bato“, rekao mi je Radan, moj novi ortak, „Bela će da ti da.“

Radan je bio posebna vrsta Očajnika, koju su građani, iz meni nepoznatog razloga, nazivali i „ciganskom“. Bela je bila njegova četrnaestogodišnja sestra. Prava tamnoputa lutka.

„Daće mi da je poljubim?“ zabezeknuo sam se.

„Da joj ga zadaš.“

Nisam znao na šta je tačno mislio, ali sam po osmehu zaključio da nije moglo biti loše.

„Evo ogrlice“, zaslinio sam.

## ***JUTRO***

„Molimo, preuzmite svoj kredit u najbližoj banci“, probudilo me je obaveštenje IP-operatera.

Ležao sam trešten na pesku, između Radana i Bele, sa još dve lepotice.

Reka je talasala kao u filmovima koje su nam puštali u edukativnom centru, dok mi je nepoznati miris golicao nozdrve.

Neverovatan osećaj. Bolji od proteina i „ds-a“.

„Kontakt sa operaterom uspostavljen“, oglasio se IP kada sam stisnuo komunikaciono dugme.

Udahnuo sam duboko, shvativši koliko je vazduh sa druge strane Očaja bio čistiji.

„Da se nosiš u...“